

И на другия денъ той прати на земята небесенъ пратеникъ. Стигна пратеникътъ при дърветата и ги попита:

— Дървета зелени, хубаво ли ви е тука?

— Не ни е хубаво, — изплакаха дърветата въ единъ гласъ. — Блъскаме се едно въ друго, задушаваме се.

— Тогава, слушайте какво ще ви кажа! Творецътъ заповѣда да се прѣснете по цѣлата земя, да накичитѣ полята, хълмоветѣ, планинитѣ. Всѣко отъ васъ да отиде тамъ, кждето ще се чувствува най-добре и нѣма да пречи на другитѣ. Но ще знаете само едно: кой каквото мѣсто си избере и до кждето стигне — тамъ ще си остане презъ вѣковетѣ. Хайде, сега прѣснете се по широката земя!

Зарадваха се дърветата, откъснаха се отъ прѣстѣта и хукнаха по широката земя.

Тополата, която бѣше най-дългокрака, тичаше първа, но скоро се умори и спрѣ край брѣга на една рѣка.

Следъ нея, малко тронавъ и тежъкъ, тичаше брѣста, но той я надбѣга, премина рѣката и се изкачи на единъ хълмъ.

Следъ брѣста, задъханъ, се заизкачва по планината букътъ. Когато той спрѣ, покрай него премина и попѣпли още по-нависоко борътъ, а следъ него, като верига отъ тичащи войници, попѣплиха по върховетѣ на планината елхитѣ и тѣхнитѣ зелени дрехи покриха голитѣ скали, а върхаритѣ имъ, като копия се зачиха въ облацитѣ.

Така се прѣснаха по земята всички дървета. Тежкитѣ и хромитѣ останаха по полетата и хълмоветѣ, а лекитѣ потънаха въ мъглитѣ на високитѣ планини. Миризливитѣ липи се попилѣха навсѣкжде, дебелиитѣ върби наклекаха, като бабички, край рѣкитѣ и езерата.

Всѣко дърво остана на избраното си мѣсто, докждето можа да стигне, и цѣлата земя се превърна на чудна градина.

Тогава Творецътъ прати на земята птичкитѣ. Тѣ накичиха клонетѣ съ гнѣздата си и изпълниха горитѣ и долинитѣ съ чуднитѣ си пѣсни.

Минаха години отъ тогава. Всѣко дърво народи хиляди рожби, ала всички живѣеха все около прамайка си: борътъ при бороветѣ, елхата при елхитѣ, букътъ при букитѣ, яворътъ при яворитѣ.

И ако нѣкое дърво отъ друго семейство се залута тамъ, кждето не живѣятъ негови братя, то започва да линѣе, да вѣхне и да умира. Защото нѣма животъ, радостъ и слънце за онзи, който не е въ родния си край и който живѣе между чужди.

Василь Павурджиевъ